

UN MOMENT DE MARE
SPECTACOL

DE LA DUBLA ÎNTÎLNIRE
DIN „CUPA CUPELOR“

STEAUA - FIDES

În imagine, IECHELI (28 de puncte la București) câștigă duelul „felinității“ cu cei doi negri... napolitani WILLIAMS (în dreapta) și FRANKLIN

Foto: R. ONODI

SPORT

FEBRUARIE 1969

3

POST SCRIPTUM LONDONEZ

La AACHEN cu Ion Ionescu

8 PAGINI DE BOX

ÎN PRAGUL „MONDIALELOR

Campionatele mondiale, a căror desfășurare se apropie cu pași repezi, au concentrat atenția sportivilor și a suporterilor hocheiului de pe întregul glob.

La Ljubljana, unde vor avea loc întrecerile grupei B, va fi prezentă la 28 februarie și reprezentativa țării noastre. În compania a șapte formații puternice, cum sînt cele ale Norvegiei, R.D. Germane, R.F. a Germaniei, Poloniei, Iugoslaviei, Austriei și Italiei, echipa României va încerca să reediteze frumoasa sa comportare de la ultima ediție a «mondialelor» (Viena—1967), cînd a fost la un pas de a cuceri primul loc în clasamentul grupei.

Primul ioc! Acum, la Ljubljana, să-i fie oare accesibil? Teoretic da, în mod practic însă, nu va fi deloc ușor. Față de Viena, disputele din Iugoslavia se anunță cu mult mai aprige, printre competitori, aflîndu-se de data aceasta, echipele R.D. Germane și R.F. a Germaniei, care au jucat ani de-a rîndul în prima grupă a campionatului mondial. Și nu poate fi ignorată nici valoarea echipelor Poloniei și Norvegiei, de asemenea bine pregătite, cu frumoase rezultate în întîlnirile premergătoare mondialelor. În ceea ce privește reprezentativa iugoslavă, aflată pe teren propriu, ca și formațiile Austriei și Italiei — oricînd dispuse să producă surprize de proporții — iată alte și alte semne de întrebare în calculele întocmite de specialiști privind șansele celor 8 echipe participante în întrecerile grupei B a campionatelor mondiale.

«Echipa României va face însă totul pentru o comportare cât mai onorabilă în jocurile din Iugoslavia» — au fost ultimele cuvinte ale lui Viteslav Novacek, antrenorul principal al hocheiștilor noștri, în interviul care i l-am luat cu puține zile în urmă.

Viteslav Novacek, fost jucător, de mai mulți ani un competent antrenor de hochei din Gotwaldov (R.S. Cehoslovacă), pregătește echipa noastră de aproape 5 luni, ajutat fiind de antrenorii români Ștefan Ionescu și Ion Tiron. Iată discuția avută cu reputatul antrenor cehoslovac.

REPORTER: Cînd i-ați văzut jucînd pentru prima oară pe hocheiștii români?

VITESLAV NOVACEK: În urmă cu trei ani, la Gotwaldov.

R.: Și ce impresie v-au făcut?

V.N.: Formau un lot valoros, omogen, care, bine pregătit, ar fi fost capabil de fapte mari.

R.: În toamna anului 1968, cînd ați reîntîlnit echipa și ați acceptat s-o antrenați, cum se prezenta lotul?

V.N.: Într-o oarecare măsură modificat față de ceea ce văzusem în urmă cu trei ani. Absentau o seamă de jucători buni. Înlocuitorii, deși tineri, mi s-au părut că au suficientă «stofă» pentru a putea deveni la rîndul lor jucători de bază în formația României.

R.: Și părerea v-ați schimbat-o pe parcurs?

V.N.: Cu tinerii trebuie să ai răbdare. Și eu am. În ansamblu

La un antrenament, Constantin Dumitraș respinge în extremis pucul sub privirile tinerilor noștri hocheiști Florea Zgîncă și Gheorghe Huțanu.

fs

fotocronica SPORT fotocronica SPORT

SCHIORII AUSTRIECI ÎN MARE FORMĂ

Deși proba de coborîre din cadrul concursului internațional de la Saint-Gervais a fost cîștigată de schioara franceză Isabelle Mir, în clasamentul «Cupei Mondiale» conduce austriaca Wiltrud Drexel cu 53 pct. (în fotografia din stînga).

Și tot un reprezentant al Austriei deține șefia și în clasamentul «Cupei Mondiale» rezervată schiorilor. Este vorba de Karl Schranz (în fotografia din dreapta) care conduce cu peste 50 puncte diferență față de compatrioții săi R. Tritscher și A. Matt și francezii P. Russel și H. Devillard.

Foto: Ion MATEI

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNITI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 3 (242)

FEBRUARIE
ANUL XXII

1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOSAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector); Nicolae MĂRĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-2, Sectorul 1. Telefoane 11-91-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întregul univers și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii»

43 804

R" DE HOCHEI

sînt mulțumit de aportul lor. Fiecare în parte are însă unele lacune de care lupt să-i debarasez. Ioniță, de pildă, un jucător foarte talentat, a început să fie încrezut. Se manifestă ca atare și nu este bine; Zgincă, cu un bogat bagaj de cunoștințe tehnice, nu și le poate pune în valoare fiind prea lent în acțiune — i-ar trebui mai mult nerv; Huțan, care s-a impus și el se-

lecției, este încă lipsit de forță; printr-o pregătire adecvată am convingerea că și-o va apropria. Lui Huțan un alt lucru îi reproșez. Nu se încadrează în disciplina jocului. Este prea individualist, iar hocheiul este un sport de echipă.

R.: A atins vreunul dintre jucătorii români o valoare care să-i apropie de cei mai buni sportivi de hochei europeni?

V.N.: Dumitraș și Varga își pot găsi oricînd loc în oricare dintre echipele cehoslovace din prima ligă. Dumitraș are o mobilitate și un simț de orientare excepționale, iar Varga este un jucător complet, cu un șut deosebit de precis și mai ales puternic.

R.: Despre prima noastră linie: Szabo — Calamar — Szabo ce părere aveți?

V.N.: O linie tehnică ce dă rezultate atîta timp cît adversarii practică un joc moderat. De îndată însă ce aceștia devin ceva mai duri, intră în atac puternic, cu corpul, linia Szabo — Calamar — Szabo cedează.

R.: La «mondialele» de la Ljubljana ce șanse întrezăriți reprezentativei noastre?

V.N.: Îmi vine greu să mă pronunț. Formația română, așa cum se prezintă la ora actuală, este capabilă să realizeze unele rezultate bune. Partenerele din grupă sînt însă puternice și orice pronostic ar fi hazardat. Ceea ce pot să afirm cu toată convingerea este faptul că echipa României, atunci cînd vrea, știe să se mobilizeze și că va face aceasta și la campionatul mondial, unde va lupta pentru o comportare cît mai onorabilă.

G. ȘTEFĂNESCU

Parte din formația care ne va reprezenta la jocurile grupei B a campionatului mondial de la Ljubljana. De la stînga la dreapta: Ion Tiron și Ștefan Ionescu (antrenori), dr. Virgil Ignat, Iulian Florescu, Ion Bașa, Anton Biro, Constantin Dumitraș, Valentin Stefanov, Iuliu Szabo, Gheorghe Huțanu, Ion Gheorghiu, Geza Szabo, Eduard Pană, Tiberiu Pap, Mihai Stoiculescu, Ion Ioniță, Zoltan Făgăraș, Florea Zgincă și Vileslav Novacek (antrenor).

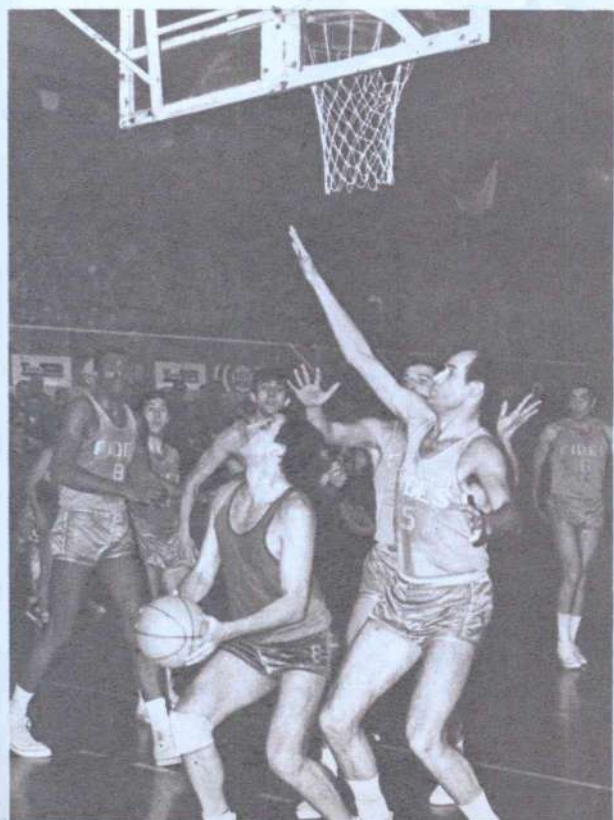

fotocronica SPORT fotocronica SPORT fotocronica

STEAUA - FIDES NAPOLI 95-77 (în prima manșă)

După un joc electrizant, o victorie meritată și totodată cea mai bună performanță din întregul palmares al Stelei — iată creionat în cîteva cuvinte marele succes al baschetbaliștilor militari în fața valoroasei echipe din Napoli.

Dragoș Nosievici, un excelent conducător de joc, perfect încadrat în formația de baschet a Stelei a redat baschetului frumusețea spectaculară care, de fapt, îi este caracteristică.

ÎN NUMĂRUL VIITOR: VOLEIUL ROMÂNESC SUB LUMINA REFLECTORULUI. 6 PAGINI DEDICATE UNOR FOTOREPORTAJE — CUTEMA VOLEI — REALIZATE ÎN MAI MULTE CENTRE DIN TARĂ.

BRAVO, PANTURU!

Excelentul nostru bober, un temerar conducător al boburilor de metal pe piriile de gheață (în fotografia alăturată) a reușit din nou să aducă țării performanțe dintre cele mai strălucite. Alături de Dumitru Focșeneanu — la bobul de două persoane, și împreună cu Raimond Tancov, Nicolae Neagoe și din nou Dumitru Focșeneanu — la bobul de patru persoane — el a recoltat la «europenele» desfășurate la Cervinia două strălucitoare medalii de argint. Îi urăm mult succes și la «mondialele» de bob de la Lake Placid (S.U.A.).

ÎN OBIECTIV BOXUL

Pagini realizate de: Petre HENT

Ion Covaci (stinga) va încerca să demonstreze că un puncheur de talia lui poate urca pe podiumul «europenilor» și, de ce nu, chiar pe treapta cea mai înaltă.

Cu siguranță, 1969 va rămâne un an memorabil în istoria boxului românesc. Aceasta, datorită faptului că forul suprem al boxului amator — A.I.B.A. — ținând seama de succesele obținute de pugiliștii noștri la cele mai mari competiții internaționale — a acordat României cinstea de a găzdui cea de a XVIII-a ediție a Campionatelor Europei.

Vestea organizării «europenilor» la București a avut efectul unui puternic stimulent în activitatea majorității celor care joacă un rol, fie el cât de modest, în angrenajul acestui sport atât de iubit la noi. Sălile de box au devenit mai animate, ambițiile mai mari. Sportivii, antrenorii, instructorii voluntari, arbitrii și toți ceilalți pasionați ai sportului cu mănuși și-au propus să desfășoare în acest an o activitate deosebită. Unii doresc să-și consolideze succesele, alții să iasă, înfirșit, din anonimat.

Am socotit că această efervescență pugilistică oferă un bun prilej pentru un amplu fotoreportaj în care să cuprindem cât mai multe aspecte din principalele centre de box din țară. Fără îndoială, noi nu am reușit să cuprindem totul în paginile de față. Ne-ar fi fost necesare încă multe zeci de file dacă am fi vizitat toate cele 145 de secții afiliate la F.R. Box, dacă am fi analizat activitatea celor peste 200 de antrenori existenți (în scriptele federației), dacă am fi încercat să aflăm cum se pregătesc toți cei 5 396 de boxeri legitimați. Am considerat, totuși, că vă putem oferi o privire generală asupra sportului nostru cu mănuși, vizitând secțiile ai căror boxeri domină în ultima perioadă campionatele de juniori și seniori, centre în care cuvântul «box» se scrie (sau se scria) cu majuscule.

RECORD DE PARTICIPARE LA EUROPENELE DE LA BUCUREȘTI

Interviu cu președintele Federației române de box, GHEORGHE GURIEV

Cel mai important eveniment pugilistic al anului 1969 este campionatul european al amatorilor, pe care îl va găzdui țara noastră. Pentru a-i ține la curent pe cititorii noștri cu pregătirile ce se fac în vederea reușitei acestei competiții, ne-am adresat președintelui Federației române de box, Gheorghe Guriev.

— Ce măsuri s-au luat pentru buna organizare a «europenelor»?

— În momentul în care am pornit la treabă, vă mărturisesc sincer, nu mă așteptam că va fi necesară alcătuirea unui aparat organizatoric prea mare. Pe parcurs, însă, apăreau noi probleme, noi dificultăți și o dată cu ele, alături de organizare inițial, comisiile: tehnică, de propagandă, organizatoric-administrativă, de protocol și relații internaționale, financiară, medicală etc. S-a format astfel un colectiv destul de larg, care și-a început activitatea din timp. Au fost stabilite, precis, pe oameni, sarcinile care trebuie rezolvate. Fiecare om angrenat în acest aparat de organizare a «europenelor» știe precis de ce anume răspunde. Am socotit că la 15 mai vom fi gata cu absolut tot și vom putea primi liniștiți delegațiile participante.

— Ce realizări avem până în prezent în această direcție?

— Încă din luna decembrie a anului trecut s-au trimis invitații de participare la «europenele» de la București tuturor celor 30 de țări din Europa, afiliate la A.I.B.A. Sînt în măsură să vă spun că la ora actuală doar două federații din cele 30 invitate nu ne-au răspuns încă. E vorba de federațiile din Malta și Gibraltar. Dar și așa la București va fi bătut recordul de țări participante la un campionat european. S-a definitivat și s-a pus în aplicare planul de pregătire al boxerilor noștri, s-au dat în lucru la editura C.N.E.F.S. toate imprimările necesare, au fost editate două buletine informative pentru federațiile străine, iar medaliile, insignele, plachetele, centurile de campioni vor fi gata pînă la 1 martie.

— Cine ne va reprezenta la «europene»? Campionii naționali sau boxerii dintr-un lot dinainte stabilit?

— După campionate se va definitiva lotul restrîns (campionii plus cei care au fost foarte aproape de acest titlu). Acolo unde federația va considera necesar, va organiza un meci public de selecție între campion și pretendentul la locul său pentru «europene». Învîgătorul va primi mandatul.

— Se va acoperi patinoarul? (locul de desfășurare al viitoarei competiții).

— Se fac eforturi, se duc tratative, dar nu vă pot da încă un răspuns precis.

— Exceptînd competiția propriu-zisă, A.I.B.A. va folosi prilejul «europenelor» și pentru alte acțiuni de interes general?

— Da. Biroul regional european de box va organiza la București un examen pentru arbitrii europeni candidați la titlul de internaționali A.I.B.A. De asemenea, va fi organizat un simpozion internațional pe tema «Probleme medicale ale boxului», în cadrul căruia vor prezenta lucrări și doctorii români Stănescu și Drăgan.

— Exceptînd medaliile acordate boxerilor de pe primele trei locuri, se vor mai acorda participanților și alte premii sau distincții?

— Desigur: o cupă — celui mai tânăr campion, o cupă — federației cu cele mai multe titluri și o cupă celui mai tânăr și tehnic boxer.

— În incheiere, vă solicităm un pronostic: care dintre boxerii români sînt favoriții dumneavoastră pentru «europene»?

— Deși nu aș vrea să fac pronosticuri, cred că cele mai mari șanse le au Gîju, Cuțov, Zilberman, Antoniu și Monea.

Ne-am luat rămas bun de la președintele federației, vrîndu-i cit mai multe... rezultate exacte.

Pentru Nicolae Gîju, cea mai mare dorință a anului este apărarea titlului de campion al Europei.

BUCUREȘTI — capitala

Nu începe îndoială că orice privire generală asupra sportului cu mănuși din țara noastră trebuie să înceapă cu Bucureștiul, care are în vitrină centurile de campion din ultimii aproape 20 de ani. Dacă în 1950 bucureștenii izbuciseră cu greu să smulgă provinciei patru titluri, în 1951 aveau opt, în 1954 — nouă iar în 1955... zece. Și marea dispută București — provincie, a continuat dar provincia a fost cu regularitate învinsă... cu propriile ei forțe. Cu mare greutate pugiliștilor din Capitală le mai scăpau unu, două sau maximum trei titluri.

Spuneam mai sus că provincia a fost învinsă cu propriile ei forțe, deoarece majoritatea boxerilor care cucereau titluri pentru cluburile bucureștene erau, de fapt, fiii... provinciei. Exemplele ar putea fi foarte numeroase. Șerbu Neacșu, Mircea Dobrescu, Ilie Dragnea, Dumitru Ciobotaru, Gheorghe Negrea, Iosif Mihalic, Puiu Nicolae, dintre cei mai «bătrâni», Constantin Ciucă, Constantin Buzuliu, Nicolae Giju, Vasile Antoniu, Gheorghe Chivăr, Ion Covaci, Petre Ganea sau Calistrat Cușov din generația tină, au devenit... bucureșteni, fie în momentul când erau aureolați de un titlu, fie când această posibilitate era foarte aproape de a deveni realitate. Repetăm, exemplele de mai sus sînt doar o parte din multitudinea pe care le-am putea da.

Beneficiarii acestui exod al pugiliștilor dinspre provincie spre Capitală au fost și sînt marile cluburi bucureștene Steaua și Dinamo, care au oferit și oferă în continuare posibilități de pregătire și deci de afirmare superioare celor asigurată deocamdată de celelalte cluburi din țară. Așa se explică faptul că în ultimii ani lupta pentru titlurile de campioni la seniori s-a transformat, de fapt, într-un... meci Steaua — Dinamo, reprezentanții celorlalte cluburi și asociații sportive avînd, mai mult sau mai puțin, roluri de figuranți; în acest mare spectacol pugilistic, rolul principal jucîndu-l... artiștii celor două cluburi.

Se pune întrebarea dacă pentru boxul românesc, în general, e bine sau e rău că specialiștii se întîmplă așa. Părerile antrenorilor și specialiștilor sînt împărțite. Unii susțin că această concentrare de forțe la București slăbește celelalte secții de box din țară, determinînd o diferență prea mare de valoare între echipe și în felul acesta excluzînd posibilitatea unor întreceri echilibrate, care ar avea ca rezultat

După campionatele europene din 1967, de la Roma, clubul Steaua și-a primit cu flori reprezentanții medaliați — Giju (aur), Chivăr (bronz) și Ciucă (argint). Oare vor reedita ei performanța și anul acesta la București? Noi le dorim succes.

creșterea valorii generale a boxului nostru. De asemenea, se mai afirmă că dispariția «marilor vedete» din orașele de provincie ar diminua entuziasmul antrenorilor, i-ar lipsi pe tinerii începători de posibilitatea de a învăța din măiestria așilor.

Sînt, însă, și păreri totale opuse celor de mai sus. Concentrarea celor mai buni pugiliști din țară la aceste două mari cluburi este privită ca un fapt

pozitiv, care păstrează și dezvoltă forța boxului nostru. Iată și argumentele. Condițiile materiale de pregătire sînt în prezent incomparabil mai bune decît oriunde în altă parte. Avînd cei mai buni «elevi», secțiile de box ale celor două cluburi s-au transformat în adevărate școli, în care pugiliștii fac un util schimb de experiență la nivel înalt, învățînd unii de la alții. Și mai sînt încă multe și felurite argumente pro și contra afluirii campionilor la București.

În această dispută de păreri este interesant următorul fapt: sînt foarte... indignați de concentrarea boxerilor campioni la Steaua și Dinamo unii antrenori din sălile cărora nu prea ies nici campioni de juniori. Dimpotrivă, faptul este privit ca normal de antrenorii care reușesc să-și conducă elevii pe treapta cea mai înaltă a podiului campionatelor tinerei generații.

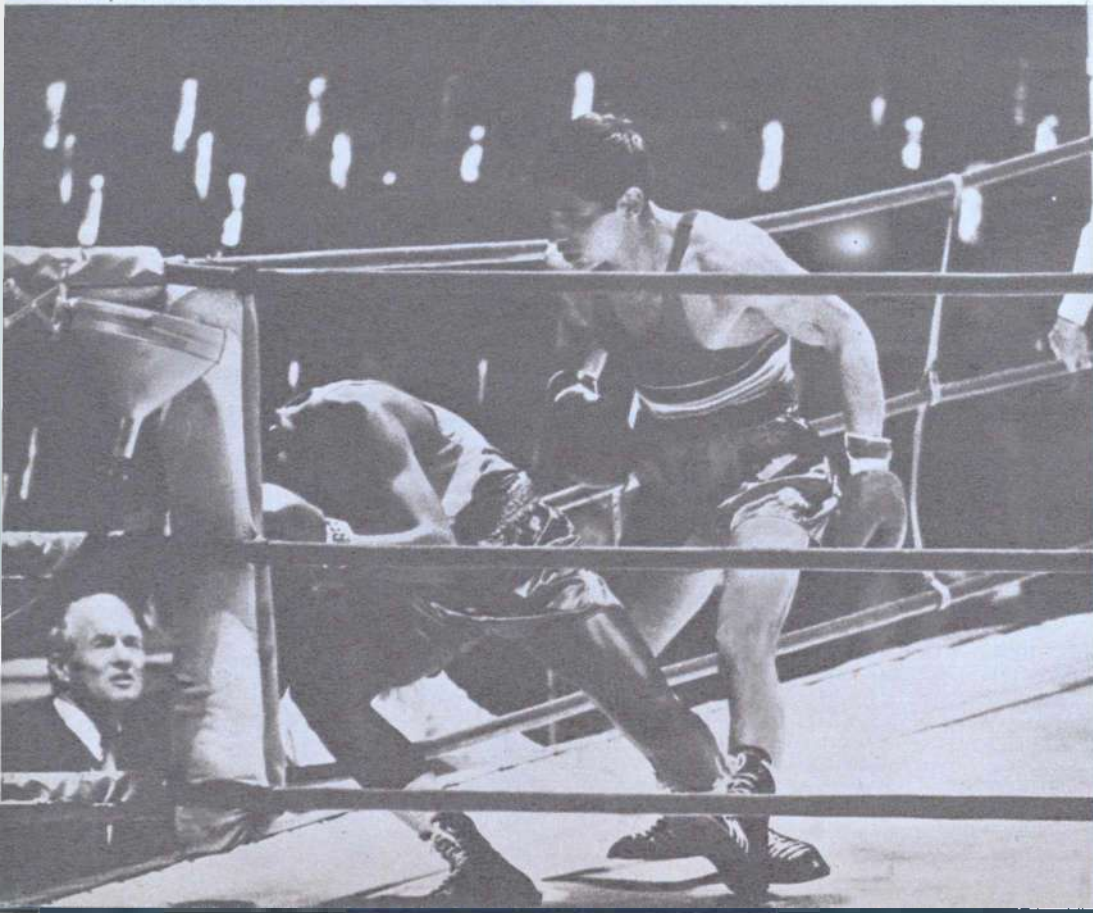
Am discutat de curînd pe această temă cu antrenorul brăilean Gheorghe Bobinaru, omul prin mîna căruia au trecut Ilie Dragnea, Dănilă Done, Ion Peiclu, Șerbu Neacșu, Ion Zlătaru, Calistrat Cușov și încă alte vedete de ieri și de azi ale boxului nostru. Nu era de loc afectat de faptul că în prezent avea în sală doar patru seniori. «Socotesc că e normal — ne-a spus reputatul antrenor — ca tinerii boxeri ajunși pe o treaptă ridicată a măiestriei pugilistice să dorească niște condiții de pregătire mai bune. Cum ar putea, de pildă, «P.A.L.», modesta noastră asociație sportivă, să se îngrijească de o echipă de seniori valoroasă? Nu am regretat cînd Cușov s-a dus la Dinamo. Știu că acolo are antrenori buni și condiții de pregătire excelente. M-am bucurat cînd, după Mexic, Cușov a venit la Brăila cu medalia de bronz și am fost mîndru că am avut un asemenea elev. Astea cred că trebuie să fie satisfacțiile noastre, ale antrenorilor: să dăm mereu boxeri buni pentru echipa națională.»

După cum am văzut, păreri și păreri... Noi nu socotim grav faptul că cei mai buni boxeri din provincie vin la Steaua și Dinamo.

Alt fapt ne determină să acordăm o notă proastă antrenorilor bucureșteni: lipsa aproape totală de preocupare pentru creșterea tinerilor pugiliști, viitorii campioni.

Spuneam la începutul acestui articol că în anii 1954 și 1955 Bucureștiul a cucerit nouă și, respectiv, zece titluri de campioni la seniori. Ei bine, știți ciți bucureșteni figurează pe lista campionilor de juniori din aceiași ani? Cîte unul singur! Restul

Vasile Antoniu și-a pus... dinamită în pumni! El va încerca să spulbere toate obstacolele care îi vor sta în drumul spre titlul european

boxului nostru

RING MAGAZIN

titlurilor, în provincie! În 1959 s-a bătut... recordul: Capitala a avut zero campioni de juniori! Apoi, din cînd în cînd au început să apară și juniori-campioni la București. Cei mai mulți de la Dinamo, Progresul Voința și Olimpia. Dar în București sînt 15 secții de box de care se ocupă o... armată întreagă de antrenori (aproape 30). Ce fac toți aceștia? Știți cîți dintre actualii noștri campioni la seniori sînt produsul sălilor de box bucureștene? Doar doi: Ion Monea, crescut de clubul Dinamo și Victor Zilberman, de «Viitorul». În schimb, printre cei «11» sînt patru brăileni: Petre Ganea, Calistrat Cuțov, Vasile Antoniu și Ion Covaci. Ne întrebăm: cum este posibil ca patru, cinci antrenori din Brăila să... ridiculizeze, pur și simplu, o trupă acic de masivă de antrenori bucureșteni? Și nu ar fi rău, credem, dacă această întrebare o va pune Federația de box celor... direct interesați.

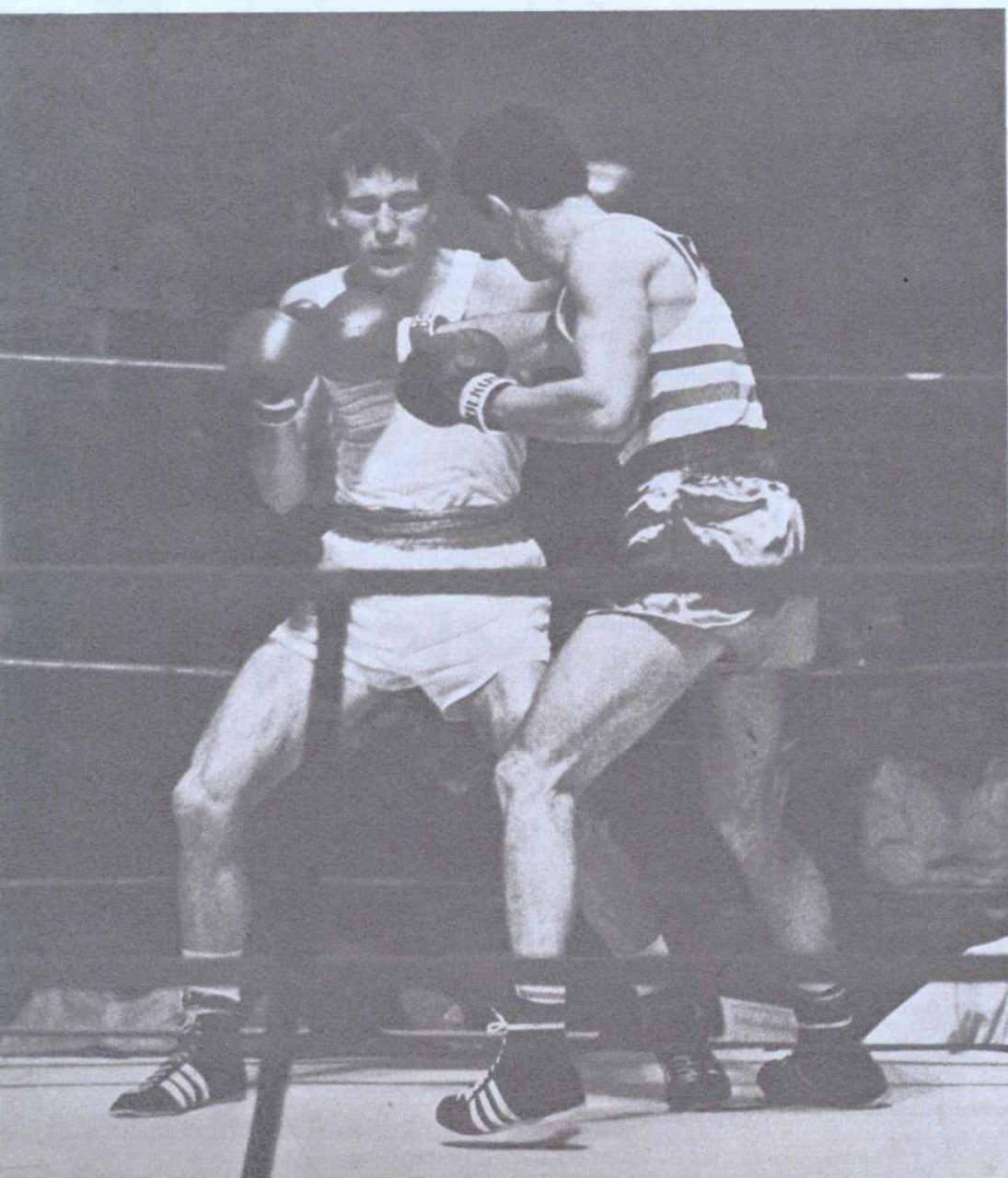
În această problemă vitală a boxului românesc — creșterea tineretului — merită evidențiat doar clubul Dinamo, care a făcut o cotitură de 180 de grade în concepția privitoare la «schimbul de mîine». Ce-i drept, preocuparea pentru tineret nu este

o noutate la Dinamo. Printre cei trei campioni de juniori pe care îi avea Bucureștiul în 1958, erau și doi dinamoviști: Mihai Dumitrescu și Ion Monea. În ultima vreme, însă, au apărut «în masă» juniorii clubului Dinamo, pregătiți de antrenorul Eugen Furesz. Bilanțul ultimilor doi ani: 1967 — 2 campioni, 1968 — 3 campioni. Este, fără îndoială, o realizare.

Foarte slab din acest punct de vedere stă clubul Steaua, unde... lucrează patru antrenori: Ion Chiriac, Marcu Spacov, Gheorghe Fiat și Șerbu Neacșu. Din păcate, nu vă putem da exemple de boxeri descoperiți și crescuți de la început, în sala acestui club. Credem că conducerea clubului va găsi, în cele din urmă, o soluție pentru a determina valorosul cuartet de antrenori să se intereseze de schimbul de mîine al echipei.

Poate că ar trebui să ne ocupăm și de celelalte secții de box bucureștene. De Rapid, de Grivița Roșie, de Energia, I.T.B. și de celelalte care stau într-un adînc anonimat. Dar nici spațiu nu ne permite și nici prilejuri de a spune lucruri bune despre ele nu avem. Din nefericire...

Victor Zilberman (dreapta) este socotit printre favoriții întrecerilor pugilistice din vara aceasta.

■ Se pare că băieții născuți în luna februarie au calități și înclinații deosebite pentru sportul cu mînuși. Iată cîtiva dintre boxerii noștri care își serbează data nasterii luna aceasta: campionul «semimijlociilor» Victor Zilberman (14 II 1946), fostul campion constantean Ion Dinu (9 II 1942) și craioveanul Emil Constantinescu (25 II 1946). Tot în luna februarie s-a născut și Iosif Mihalic (13 II 1938), multiplu campion național, în prezent antrenor la Cluj. Tuturor, revista SPORT le urează «La mulți ani!»

■ Vasile Mariutan i-a aruncat mîna mai tînărului său coleg de club, Ion Alexe, actualul campion al «greilor»: «1969 va fi, cred, ultimul an în care voi mai urca pe ring ca boxer. Doresc să-mi închei cariera recucerindu-mi titlul. Pentru mine ar fi o mare performanță, deoarece as reuși să egalez recordul lui Mitică Ciobotaru, care are nouă centuri de campion.»

Atenție, deci, Alexe! Din 1967, cînd a pierdut titlul, Mariutan a învățat foarte mult. Dovadă? Anul acesta își dă ultimele examene la Institutul de Educație Fizică și Sport...

■ Cunoscutul campion maghiar Laszlo Papp, pugilistul care a cîștigat trei medallii olimpice de aur, va urca pe ringul europenilor de la București. Bineînțeles, de data aceasta nu în calitate de sportiv, ci de antrenor. În prezent el este unul dintre antrenorii cărora federația maghiară de specialitate le-a incredintat pregătirea lotului pentru campionatele europene.

■ «Semigreul» Ion Monea e pe punctul de a stabili un... record unic în boxul românesc: cucerirea celui de al zecelea titlu de campion național. Ținînd seama de faptul că Monea are și în prezent o superioritate categorică asupra celorlalți boxeri de categoria sa, putem pronostica de pe acum realizarea visului său. Ar fi cel de al zecelea titlu consecutiv cucerit de sportivul dinamovist. Noi îi dorim succes, dar îi și atragem atenția să se ferească de... surprize. Si fostul campion Dumitru Ciobotaru a dorit să realizeze zece titluri dar nu a reușit să cucerească decît... nouă.

■ Campionatul boxerilor amatori din Paris a fost urmărit cu mare atenție de către selecționerii francezi, care se ocupă de formarea lotului pentru «europenele» de la București. Patru dintre învingători au reușit să le atragă atenția în mod deosebit: Alain David (ușoară), Gabriel Colombelle (semimijlocie), Jean Piedvache (semiușoară) și Pierre Berrely (mijlocie mică). «Ușorul» Alain David a primit și premiul pentru cel mai bun stilist al competiției. Nu ar fi exclus ca pe cîtiva dintre aceștia să-i vedem în echipa Franței la «europenele» de la București.

■ Nino Benvenuti, campionul mondial la categoria mijlocie, a debutat în cinematografie. La 3 februarie el a fost prezent pe platourile de filmare din Madrid, unde a început turnarea filmului «Vifs ou morts» (Viți sau morți). Nino are un rol important alături de cunoscutul actor italian Giuliano Gemma.

Ion Dinu, boxerul nr. 1 al Farului. De el se leagă toate speranțele antrenorului Nicolae Buză. Dar vor mai fi ele împlinite?

Entuziasmul unui și un Far care ...

CONSTANȚA

Secții de box:	8
Antrenori:	9
Boxeri legitimați:	118
Campioni de juniori 1968:	1
— Nicolae Iarca (Medgidia), antrenor Ștefan Văcaru	

s-o facă deoarece este o secție nouă. Greul, însă, l-au dus băieții antrenorului Nicolae Buză.

— Rămînem, totuși, la părerea că Farul a început să... plîngă. Și fără o infuzie masivă de tineret, se va stinge ca echipă chiar anul acesta. Faptul că la finala cu Craiova și avut în formație și un boxer de... 34 de ani, Ion Petru, e edificator.

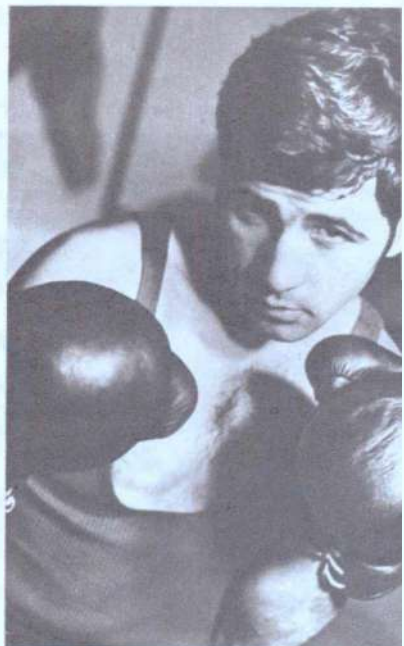
— Este adevărat că acum nu stăm prea bine cu juniorii, dar situația se va remedia foarte curînd. În complexul de antrenament din apropierea stadionului vom avea o sală de box nouă și bine utilată. Sala veche va rămîne pentru juniori și începători. Noi sîntem, însă, mai optimiști decît dumnea-voastră. Avem cîțiva tineri de care cu siguranță veți auzi: Decebal Gregorian, Traian Cerchia, Marin Dumitrașcu, Rusic Orhan, Gheorghe Pistică și încă alții. Dacă doriți vă pot da un lot conștințean 1969, cu cîte doi-trei oameni la o categorie.

Și președintele Consiliului județean ne-a făcut încă o dovadă că boxul din teritoriul său nu are secrete pentru el. Ne-a dictat o selecționată pe categorii de greutate, fără a sta pe gînduri și fără a răfăi vreun carnat. Sîntem convinși că li cunoaște pe toți boxerii seniori, juniori și poate chiar începători din județ. Iată pe cine se bazează boxul conștințean în 1969: semimuscă — Mihai Aurel, Ion Petru (Farul); muscă — Bănică (Cimentul Medgidia), Cerchia (Portul), Cornel Dumitrașcu (Farul); cocos — Manole, Șoșoiu (Farul), Bodea (Energia); pană — Iliescu, Marin Dumitrașcu, Marin Constantin (Farul); semiușoară — Anton (Farul), Soos (Medgidia), Isai (Portul); ușoară — Dinu (Farul), Simionescu (Energia), Anghel (Medgidia); semimijlocie — Ovidiu Băciu (Farul), Voicu (Energia); mijlocie mică — Pițu, Olteanu, Angelescu (Farul); mijlocie — Stoiano-

vici (Farul); semigrea — Preda (Farul), Pistică (Medgidia); grea — Zadrigal (Portul), Bursuc și Gh. Alexandru (Farul).

...Seara ne-am dus să asistăm la un antrenament al Farului. Pe ferestrele modestei săli, unde se pregătesc boxerii, gerul așezase perdele groase de gheață, semn că sobița de tablă din interior fusese făcută «groggy» de gerul de-afară. Doar farma voioasă a băieților

Mihai Aurel, o «semimuscă» redutabilă în formația de pe litoral.

Orașul de pe litoral ne-a întâmpinat glacial, cu rafale puternice de vînt ce ne plezneau obrăzii ca niște croșee. Ne-am îndreptat spre Consiliul Județean pentru Educație Fizică și Sport mult mai grăbiți decît o făceam astă-vară spre centrele de răcoritoare. Președintele consiliului județean, tovarășul Ivan, ne-a primit cu căldură, și la propriu și la figurat. Ne-am bucurat că l-am găsit, deoarece l-s-a dus vestea că... mîncîncă box cu pline, și sportul cu mînuși de asemenea oameni are nevoie. Lovitura de gongă dat-o gazda: — Ați văzut ce am pățit la București? Să pierdem noi finala cu Craiova?? La asta nu mă așteptam. În vitrina cu trofee a «Farului» se și făcuse loc pentru «Cupa federației». ... Dacă nu-l lovea cu capul pe...

— A fost un accident care se poate împlini oricui — l-am întrerupt. Altele sînt cauzele înfrîngerii. Băieții au cam... îmbătrînit, sînt oboșiți...

— Ce vorbești, dom'le? Cu trupa asta am făcut 10—10 și am cîștigat cu 14—6 meciurile cu reprezentativa orașului Odesa în deplasare, și tot în deplasare am bătut pe T.S.K. Berlin cu

15—7, am terminat victorioși toate cele patru meciuri în Republica Federală a Germaniei. Tot cu băieții ăștia am cîștigat două partide în Austria. Avem boxeri, nu glumă!...

— Îi știm: Dinu, Pițu, Iliescu, Ovidiu Băciu, Preda... Echipă tare, nume «sonore», dar media de vîrstă cam ridicată. Și să nu uităm că în ciuda experienței «trupeii» conștințene au trecut aproape patru ani de cînd nici un titlu de seniori n-a mai poposit pe malul mării.

— Va veni anul acesta. Avem cinci pretendenți cu șanse: Mihai Aurel la «semimuscă», Marin Dumitrașcu și Aurel Iliescu la «pană», Ion Dinu la «ușoară» și Ion Pițu la «mijlocie mică».

— După cîte observ, toți sînt de la Farul. Celelalte secții din județul Conștința nu vă... furnizează nimic!

— Ba da. În echipa județului, care ne-a reprezentat în «Cupa federației», au boxat și băieții de la «Portul» (antrenor Vasile Băciu), «Energia» (Iacobovschi) și «Cimentul Medgidia» (Anton Aurel). Mai puțin ne-au ajutat «Petrolul» (Neagu Cosma) și «T.C.L.»-ul (Zănoageanu), care de fapt nici nu putea

BOXUL TIMIȘOREAN

Pentru un neavizat, titlul pare drastic. Dar pentru cei care știu să aprecieze adevărata valoare (în ciuda participării echipei U.M.T. în «Cupa F.R.B.», ce presupune echivalența unei echipe de divizia A) nu reprezintă decît oglindirea tristă a unui adevărat dureros. Nu ne referim la faptul că ultimul titlu la seniori era cîștigat de un timișorean cu mai bine de 15 ani în urmă, cînd Bogdan Popovici și-a înscris pentru ultima dată numele pe lista campionilor. Și nici faptul că în cele două secții existente — C.F.R. și U.M.T. (dacă se pot numi **secții de performanță**, deoarece acesta este un atribut pretențios) — numărul sportivilor este scriptic mic (32 la C.F.R. și 49 la U.M.T.) și în realitate și acesta este încă redus prin lipsa de activitate cronică a multor sportivi (efectiv 10—15 se antrenează).

Cum s-a ajuns aici?

Cei mai mulți dintre interlocutorii investigați — care au tangență cu sportul mînușilor — au enumerat cam aceleași cauze pe care le considerăm esențiale în generarea actualei stări din boxul timișorean.

Desi în scrierile C.J.E.F.S. Timiș tov. Minovici — metodistul care răspunde de box — are un număr de 8 antrenori calificați, în realitate doar 3 (P. Mortun, I. Istrate și G. Dunei), și aceștia plățiți cu ora, se ocupă de pregătirea boxerilor. Restul de 5 (P. Menciul, M. Andreiescu, M. Dumitru, A. Ciocan, D. Rujan) nu mai au nici o legătură cu sportul mînușilor care le-a dat (sperăm) cîndva satisfacții. Deci corpul tehnicienilor este slab reprezentat în boxul timișorean.

Birourile secțiilor duc o activitate foarte slabă (sau, mai exact, sînt inactive). Dacă la C.F.R. tov. D. Stoianov mai simte ajutorul celorlalți membri în activitatea secției, fie prin prezența la antrenamente, fie în diferite acțiuni organizatoare, tov. G. Almadi, la U.M.T., nu are nici un ajutor. Am omis ceva. S-a... simțit că există «secție» cînd echipa U.M.T. s-a deplasat în străinătate. Mulți au pre-

tins atunci că «sînt membri ai secției și că au dreptul măcar la o deplasare» (!). La adunarea generală, boxerul G. Shubert a spus: «mai bine aveam mai multe rezerve decît așa de mulți conducători». În rest, secțiile nu-și simt de loc existența.

SELECȚIA a fost total neglijată deși ambele secții dispun de un număr mare de tineri. De exemplu, U.M.T. are peste 4 000 de salariați și o școală profesională cu 1 260 de elevi, de unde ar putea selecționa. Aceeași situație o înțînim și la C.F.R. Nu este consemnat în nici un document astfel de acțiuni. Au fost «RECRUTAȚI» doar cei care au fost aduși de colegii lor sau au venit din proprie inițiativă ca și cei transferați din alte asociații sportive. Nici măcar acțiunile de **DEPISTARE** sub forma cea mai simplă, prin **COLABORARE** cu profesorii de educație fizică, nu se fac de către antrenori.

În oraș există o singură sală destinată antrenamentelor de box, cea a clubului C.F.R. Capacitatea mică nu permite decît pregătirea a maximum 10—12 sportivi deodată. Orelle cele mai potrivite sînt reținute de secția C.F.R., oferind secției U.M.T. intervalul de la 13 la 15. Conducerea U.M.T. a acceptat ca boxerii, cînd e posibil, împreună cu antrenorul G. Dunei, să se antreneze în aceste ore. Cum au înțeles însă sportivii acest sacrificiu făcut de conducerea uzinei? Puțini au fost în orele acelea de antrenamente. Unii mergeau la masă (I. Koos, P. Galle, M. Marconi). Alții își rezolvau problemele personale etc. Eforturile făcute nu au fost înțelese de sportivii iar secția nu a controlat modul cum se desfășoară antrenamentele respectivelor.

Calendarul competițional sărac, dorința de a impulsiona activitatea organizatorică pentru pregătirea de noi boxeri, a determinat C.J.E.F.S. Timiș să organizeze «CUPA TIMIȘ» pentru juniori. Știți ce s-a întîmplat? Nici contribuția de

„Ne-am orientat spre juniori“

Campionul juniorilor la categoria grea, Vasile Lehăduș, martează sacul sub privirile celorlalți colegi din sala «Dunărea» și a antrenorului Constantin Jelesneac.

Am fost de mai multe ori oaspeții boxerilor gălățeni. Ne obișnuisem ca de fiecare dată să ne întîmpine antrenorul Petre Mihai, animatorul sportului cu mănuși din orașul dunărean. Dar anii s-au adunat și vîrsta pensionării a venit parcă prea repede. Așa că nu l-am mai întîlnit la Galați. O clipă am crezut că vom găsi activitatea pugilistică în degringoladă. Dar, surpriză plăcută: boxul, departe de a fi trecut pe un plan secundar, a intrat într-o perioadă de incinerare care va avea, sîntem siguri, rezultate dintre cele mai frumoase. După cele văzute, nu exagerăm cu nimic afirmînd că la ora actuală sportul nr. 1 în Galați este boxul.

Din cele patru secții ale județului, am vizitat două: «Oțelul» și «Dunărea». Ghid, tovarășul Oprică, președintele Consiliului Județean pentru Educație Fizică și Sport.

— Țin să vă spun de la început că în prezent nu avem seniori de mare valoare — a început discuția însoțitorul nostru. Ne-am orientat spre juniori. Am luat cam totul de la capăt. Vrem să facem aici, la Galați, un centru de juniori așa cum făcuse cu ani în urmă maestrul Cristian Panaițescu la Cîmpulung Muscel. Poate ceva mai mare...

— Cum? Nu mai aveți echipă de seniori?

— Ba da, avem. Și încă destul de bună. Am învins echipa Farului din Constanța, finalistă în Cupa Federației. Dar numai cu Dumbravă, cu Potolea, cu Săvescu și ceilalți nu vom izbuti să iesim din anonim. Ne-am propus

Doi proaspeți... gălățeni: antrenorul brăilean Constantin Dobrescu și boxerul Nicolae Manița.

să creștem mai întii juniori. Și nu orice juniori, ci campioni. Apoi, cu siguranță, vom avea și o echipă de seniori redutabilă.

— Și ce faceți pentru asta?

— Veți vedea îndată.

Am ajuns la «Oțelul». Sală de pregătire excelentă, curată, caldă și... aglomerată. Ne întîmpină antrenorul Constantin Dobrescu. Îl știam ca pe una din forțele boxului brăilean și ne-a surprins prezența lui în sala gălățenilor. Dar nu am cerut explicații. Brăila își poate permite să «exporte» și antrenori. Are de unda.

În mijlocul unui grup de tineri boxeri îl recunoaștem pe fostul adversar al lui Ion Popa, Grigore Jelesneac. A revenit la vechea pasiune. Alături de el, antrenorul Ion Răceanu. Într-un colț, explicînd unor începători cum se stă «în gardă», fostul boxer gălățean Paul Pavel. În sală e o agitație și o mișcare permanentă. Sacii de antrenament se zbac, încercînd parcă să iasă din cîrlig pentru a scăpa de lovituri, corzile șueră învîrte cu tot mai mare viteză. Din cînd în cînd se aud comenzile antrenorilor.

Aflu că la «Oțelul» se pregătesc în total 30 de sportivi legitimați: 4 de categoria a II-a, 5 de categoria a III-a, 7 juniori și 14 începători, în general, figuri noi. Iată, însă, și un fost campion național: Mișu Cîrciumaru din... Onești, revelația finalelor din 1964. Ne spune că acum lucrează la Combinatul siderurgic din Galați și încă ceva: «La vară vreau să demonstrez că directa mea de dreapta îmi mai poate aduce un

titlu de campion.» I-am urat succes, gîndindu-ne ce va avea de spus Cuțov...

De la «Oțelul» am plecat la «Dunărea». Pe drum l-am întîrîbat pe inginerul Oprică de cînd este Paul Pavel antrenor.

— Nu e antrenor, ci doar instructor voluntar — ne-a răspuns. Noi am încercat să atragem fostele valori ale boxului gălățean să ne ajute la pregătirea juniorilor. Într-o oarecare măsură am reușit. Paul Pavel la «Oțelul», Ștefan Cojan la «Dunărea» și Vasile Bogoi la «Construcătorul» activează ca instructori voluntari și lucrează cu mare pasiune.

Sala «Dunărea», nouă, foarte spațioasă și de asemenea bine utilată ne-a produs o impresie deosebită. Era un autentic... șancier pugilistic în care lucrau numai tineri. Cel mai în vîrstă sportiv era, credem, dublul campion de juniori la categoria grea, Vasile Lehăduș.

Aici, la «Dunărea», se pregătesc sub conducerea antrenorilor Constantin Petcu, Constantin Jelesneac și Militiadis Casapopol 61 de boxeri legitimați: 3 de categoria a II-a, 6 de categoria a III-a, 34 de juniori și 18 începători. Marea lor majoritate sînt elevi la grupul școlar metalurgic sau la alte școli profesionale și medii din oraș.

Privim cu plăcere la acești tineri care, după felul în care se mișcă în jurul sacilor de antrenament, după felul în care stau în gardă și lovesc, pot dovedi oricui că au pătruns bineșor în tainele boxului. Mai încîntat decît noi pare a fi președintele consiliului județean:

— Nu se poate ca din toți aceștia să nu scoatem și cîțiva campioni de juniori. În curînd, la Complexul școlar al Combinatului se va da în folosință și o sală de box. Totul va merge atunci, așa putea spune, pe bandă rulantă. Ce va străluci acolo, la Complex, va promova în secția de performanță a clubului Oțelul.

La plecare, antrenorul Petcu ne-a rugat să notăm cîteva... «nume de care veți mai auzi». Iată-le: Marcel Lupu, Gheorghe Roșca, Dumitru Penciu, Samson Eftimie, Constantin Mereor și Gheorghe Crihană. I-am spus maestrului gălățean că îi vom căuta oamenii la începutul lunii aprilie, printr-o finalită a campionatelor de juniori de la București. Încîlnăm să credem că li vom întîlni.

VALOAREA

BRĂILA

Secția Antrenor Boxer

Campioni de juniori 1968:

Puține orașe din țară au dat a campioni ca Brăila. Ilie Drag Dăniță Done, Șerbu Neacșu, Zlătaru, Vasile Antoniu, Ion Covaci, hai Aurel, Calistrat Cuțov, Petre Gane o pleiadă întreagă de campioni de juniori au început boxul și s-au ridicat în moda le săli brăilene. Dar, tuturor acestora foarte mici excepții, cum le-au crescut și-au luat zborul și au posisit aproape toți la cluburile bucureștene. Antrenor pugiliștilor din Brăila, Gheorghe Bobin

Antrenorul Ion Zlătaru privește, îngrijorat, de... soarta punchingului mitalia campionul de juniori Marcel Florea.

LĂȚI

Secții de box: 4
 antrenori: 8
 boxeri legitimați: 136
 Campioni de juniori 1968: 1
 - Vasile Lehaduș
 (antrenor Petre Mihai)

Cea mai mare sală de box din Galați, «Dunărea», un autentic șantier pugilistic.

ȘI MODESTIE

5
 4
 92
 Dobrescu și Marcel Florea
 antrenor Constantin Dobrescu),
 Ionel (antrenor Gh. Baltă).

Gheorghe Baltă, Ion Zlătaru, Ion Turcu și nu de mult Constantin Dobrescu, nu considerat fenomenul ca fiind anormal pornit din nou la treabă, descoperind dicind alți așa ai sportului cu mănuși. se explică faptul că pe lista campioanelor de juniori din fiecare an figurează și doi, trei brăileni. recentă noastră vizită în orașul care alții campioni, am trecut prin trei din cinci secții de box. Primul popas l-am făcut la sala asociației sportive P.A.L., la anul antrenorilor brăileni, Gheorghe Bobinaru. l-am privit atent pe toți băieții se pregăteau, încercând să găsească o nouă cunoșcută, un... nume. «Bătrînul nostru, ghicindu-mi intenția, s-a apropiat și mi-a spus: «La mine nu veți găsi «nume». Treaba este să mă ocup de copii. Pe lângă cei juniori care se pregătesc aici, sînt doar juniori. Dacă vreunul din cei 18 va ajunge... de afiș», vom vedea mai tîrziu. Dar știți că tot aici, cu numai doi ani în urmă pregătit, și pe atunci era un anonim ca pe care îl vedeți, Calistrat Cutov, câștigător al bronzului la J.O. din Mexic. m-am privit mai atent în jurul meu. Drumul de la box spre podiumul olimpic a început în această sală modestă! De necrezut și așa... Asta înseamnă că nu condițiile materiale sînt în principal factorul determinant al succeselor, ci pasiunea și pricepea care muncești. De acest lucru am să mă conving vizitînd și celelalte din Brăila. Credeți că în 1969 vă va aduce un nou campion la juniori? — am continuat să mă uit.

Brăilei, sînt sigur că da. A devenit o glorie, așa spune, ca orașul nostru să aibă în fiecare an campioni de juniori. În lupta

Veteranul antrenorilor brăileni Gheorghe Bobinaru reglează tirul directelor «speranțelor» sale.

«Oare care dintre ei va fi viitor campion?» — pare a se întreba antrenorul Gheorghe Baltă.

ce se va da pentru centurile tinerilor boxeri, voi avea și eu trei reprezentanți: Gheorghe Ciocchină, Octavian Constantin și Eugen Mircea. Dacă unul dintre ei va cuceri locul I, voi fi foarte mulțumit. Îmi voi trece în... palmares încă un boxer campion.

Am plecat mai departe. Următorul popas l-am făcut la sala «Voința». Antrenorul Ion Zlătaru, ajutat de instructorul voluntar Victor Plîngeban, supraveghea pregătirea unei grupe de boxeri: 12 juniori și 6 seniori. Și de aici am... cules trei favoriți la titlurile de campioni de juniori: Ionel Ciocol, Vasile Toma și Costică Adetu.

Ultima vizită am făcut-o antrenorului Gheorghe Baltă, la sala asociației sportive C.F.A. Aici și-au început activitatea actualii campioni de seniori Vasile Antoniu și Petre Ganea. Urmașii lor erau acum vreo 15 juniori și 5 seniori. Printre ei, un singur... consacrat: Vlad Ionel, campionul de anul trecut la juniori.

Cu siguranță, antrenorii Brăilei sînt angajați într-o ambițioasă întrecere, deoarece și Gheorghe Baltă are cliți favoriți pentru viitoarele campionate de juniori: Vlad Ionel, Nicolae Pîrvu și Paul Dumitriu.

Dacă ar fi să facem o apreciere a activității pugilistice din Brăila, ne-am rezuma la două cuvinte: VALOARE, MODESTIE.

Sperăm că materialele grupate sub titlul «ÎN OBIECTIV — BOXUL» au reușit să ofere iubitorilor sportului cu mănuși o privire de ansamblu asupra centrelor pugilistice de la care am avut și avem pretenții deosebite. Desigur, în aceste pagini ar fi trebuit să fie prezent și boxul craiovean și cel din Reșița și cel din Iași și din alte localități. Spațiul, însă, nu ne-a... permis să facem mai multe vizite. Dar am dori ca cei fortuit omiși să ne demonstreze, printr-o avalanșă de elemente valoroase, că meritau mai multă atenție din partea noastră, că și la ei cuvîntul «box» se scrie — așa cum spuneam — cu litere majuscule. Aceste dovezi de... reabilitare, pe care le așteptăm de multă vreme, vor fi socotite de noi ca invitații la care vom răspunde fără întîrziere.

ROMÂNIA — ANGLIA 0—0, LA BUCUREȘTI. DUMITRACHE, cel mai caracteristic reprezentant al «noului val», într-una din mișcările sale elegante.

A trecut aproape o lună de la «momentul Wembley». Comentariile sînt pe sfîrșite. În schimb, disputele dintre optimiști și pesimiști continuă. Bătrînii, cei mai mulți, sînt gata să atribuie celui 1—1 doar beneficiul hazardului. Tinerii, în schimb, sînt decîși să vadă în Dumitrache, Domide, Dinu și ceilalți «de la '44 încoace» faimoasa generație spontanee pe care fotbalul nostru o așteaptă de o jumătate de secol.

Unde e adevărul?

DACĂ AR FI FOST RIPENSIA...

Am să încep cu o amintire din autobuzul care transporta echipa noastră spre Wembley, în seara meciului.

Printre cei care se aflau în autobuz era și un bătrîn suporter al echipei noastre naționale, venit special, și nu pentru prima oară, de la Paris, unde locuiește de vreo 30 de ani. Autobuzul înainta greu prin furnicarul de mașini de pe Kensington Street, în ciuda faptului că motociclistul «deschizător de pîrtie» era un adevărat artist. La un moment dat, în timp ce febra de start ne cuprinsese pe toți și gîndurile tuturor așternuseră o liniște deplină în acea barcă pornită spre țărnul «fără speranță și iluzii» al Wembley-ului, s-a auzit vocea scăzută a bătrînului: «Ehei, dacă ar fi fost aici Ripensia, aș fi pariat oricît pe mina echipei noastre».

N-a răspuns nimeni. Doar Dinu mi-a făcut cu ochiul, zîmbind filozofic și compătimitor, ca unul care știe să vadă în această exclamație doar reacția refulată a unei tinereți pierdute.

După meci nu l-am mai regăsit pe cel care regreta atît de mult epoca de aur a Ripensiei. Reîntîlnirea nu ar mai fi avut nici o importanță. Dar cuvintele bătrînului suporter mi-au rămas în minte, ele sugerînd, de fapt, starea de spirit pe care mulți au avut-o înaintea Wembley-ului.

Ca să fim sinceri, pronosticurile, cele mai multe, înclinau spre un 0—4, care ar fi repetat, în fond, rezultatul semi-echipei naționale (Dinamo) în meciul cu West Bromwich Albion.

Și totuși, pînă la urmă, n-a fost așa. Împotriva tuturor previziunilor, împotriva tuturor orătiunilor funebre. (Minus, poate, pronosticul semnatarului acestor rînduri, 1—1, dat în seara de ajun a meciului, la Londra — înregistrat, de altfel, pe o bandă de magnetofon — și cel al antrenorului Dumitrescu III, din dimineața meciului, în holul hotelului Royal Garden).

Mă veți întreba, poate, de ce reiau o discuție care ar avea doar darul de a dezvolta epidemia de narcisism în rîndurile tinerilor performeri de pe Wembley. La care am să-mi permit să vă răspund că tinerii noștri jucători nu sînt nici pe departe «11 domni Goe» și au dreptul la o oarecare reparație morală (sau, dacă vreți, de moral) după destule săgeți veninoase care se voiau educative, dar care erau pînă la urmă doar expresia unei crize de umor, sau, în cel mai bun caz, a unei comodități satirice care vedea în fotbal o piață de desfacere de nimeni apărută,

DE LA REDRESARE LA

UN PAS ÎNAINTE

Vorbim uneori de redresarea fotbalului.

Termenul redresare îmi pare a fi cel puțin o glumă. Despre ce fel de redresare poate fi vorba? Ce să redresăm? Ce poziții pierdute ar urma să recîștigăm? Care sînt marile rezultate capabile

POST-SCRIPTUM LONDONEZ

GHERGHELI, expresia voinței și dîrzeniei.

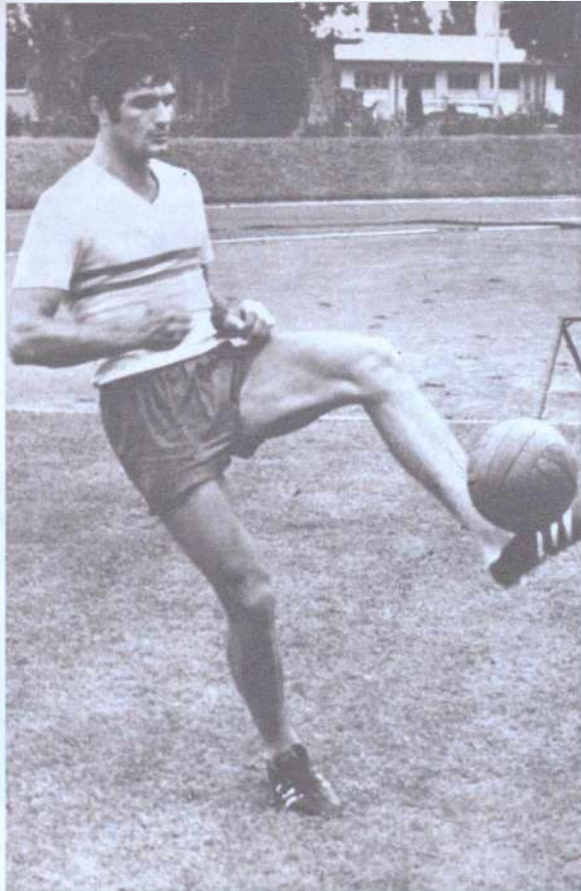
să-i facă să roșească pe tinerii fotbaliști de astăzi? Aș putea să enumăr un 3-9 «obținut» în fața Germaniei, în 1940, când nici unul dintre cei de pe Wembley nu văzuse încă lumina zilei. Aș putea să enumăr un 0-9 cu Ungaria, un 0-5 cu Polonia la București, un 1-7 cu Suedia la Stockholm, un 2-6 cu Cehoslovacia la Praga și alte asemenea «noutăți» pentru cei care tozesc dezinvolt și candid termenul «redresare». Aș putea, la urma urmei, să recurg la simplificări cu efect gazetăresc, amintind că unul din marile atacuri ale echipei noastre naționale (Bindea - Covaci - Barătki - Bodola - Dobay) a făcut penitență, ca la zidul Canossei, în fața unei hipermodeste echipe cubane care nu atinsese încă valoarea naționalei cipriote de astăzi. Și asta unde? În campionatul mondial-1938, la Toulouse.

Dar, cum nu e fair-play să uzăm de o argumentație «pe alese», să ne oprim asupra momentului de vîrf al «naționalei» românești atebelice, pe care toți specialiștii îl fixează în perioada anilor 1933-34.

Într-adevăr, asistăm la calificarea echipei noastre în turneul final al C.M.-1934, dar, pe de altă parte, nu putem omite faptul că seria noastră a fost de trei echipe și că drumul spre Triest a fost obținut după numai două jocuri (2-2 cu Elveția la Berna și o victorie la limită, asupra Jugoslaviei, acasă).

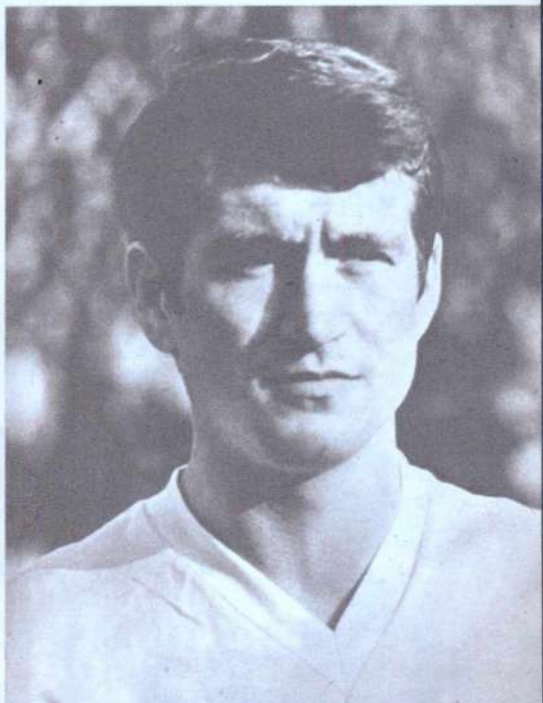
Mă veți întreba din nou: la ce bun toată această atitudine iconoclastă? Și iar am să-mi permit să vă răspund că mă simt dator să-i reabilitez sufletește pe tinerii fotbaliști de astăzi, luînd de pe umerii lor eticheta «epigonismului» sau chiar a «generației pierdute», pe care pseudo-pedagogii au utilizat-o în repetate rînduri, în baza unei facile metodologii de manej.

În decurs de 50 de ani, fotbalul nostru a avut destui eroi, dar niciodată o mare istorie. Iată de ce e oarecum ciudat să folosim cu atîta ușurință termenul de redresare, cînd, cel puțin în planul

SĂTMĂREANU redivivus!

NUNWEILLER Vi cel mai bun «tricolor» al acestui final de sezon, a găsit drumul victoriei în momentul în care a adăugat recunoșterea sale calității tehnice ceva din sufletul lui Neiu, șeful «dinastiei Nunweiller».

DAN COE, căpitanul celor care se vor bate pentru politica «porților deschise».

echipei naționale, e vorba, la urma urmei, de necesitatea, niciodată împlinită, a unui pas înainte pentru a depăși, în sfîrșit, tînda unui anonim cronic, infrumusețat de lumina blînd crepusculară a curgerii anilor, de aureola autentică a unor figuri de mari fotbaliști, rareori înțeleși, și de aproape nimic mai mult. În aceste condiții, cred că e mai onest să spunem direct actuala promoție de jucători că ea are un sarcina unei redresări sublime (pe un soclu ca și inexistent), ci misiunea de onoare a acelui pas înainte care, astăzi, înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît a merge în Mexic înaintea medaliei de bronz londoneze (Portugalia) și a unui abonat cvasipermanent al turneelor finale «Jules Rimet» (Elveția).

Am scris aceste rînduri cu convingerea că «cei 11 de pe Wembley» sînt 11 bărbați capabili să judece la rece. Scriu aceste rînduri în speranța că cei 11 de pe Wembley au închis frumoasa noapte de 15 ianuarie 1969 în albumul lor sentimental, refuzînd să facă din «remiza» londoneză singura premiză de lucru. Nu mă îndoiesc că cei 11 din Anglia, care s-au bătut ca lei pe Wembley, au nevoie de mult mai puține eforturi pentru a accepta lucid că 11-le englez din seara de 15 ianuarie s-a redus, de fapt, la cei doi frați Charlton, că jocul nostru n-a depășit totuși limitele curajului și ale dirzeniei, că, de fapt, am remizat nu cu învingătorii lui Uwe Seeler, ci cu egalii Bulgariei, că, la urma urmei n-am jucat mai bine decît împotriva Franței la Paris și că după Paris am fost la Zürich etc. etc. etc.

Am fi putut evita prezentarea «celeilalte părți

a medaliei» dacă istoria fotbalului nostru n-ar fi plină de mari refluxuri după aproape fiecare flux. Am ținut să prezentăm ambele fețe ale medaliei și pentru că mizăm, poate mai mult decît oricînd altădată, pe resursele sufletești ale «celor de la Londra». Și mai e ceva...

WEMBLEY SAU POLITICA

«PORȚILOR DESCHISE»?

În ultimul timp se discută tot mai mult dacă e bine să angajăm în bătăliile primăverii «echipa de pe Wembley» sau dacă n-ar fi mai firesc să deschidem din nou lotul tuturor celor apti să-l onoreze. Cele două alternative au partizani la fel de numeroși. Primii mizează în continuare pe forța de reacție pe care o are nucleul de la Londra și care ar prezenta, în totalitate, o putere de foc mai mare decît a oricărei alte formule, în ciuda faptului că unele posturi ar putea comporta discuții. Partizanii «porților deschise» contestă, pe de altă parte, primatul exagerat al factorului psihic, susținînd că echipa de pe Wembley poate fi înțărîtă, cu alt mai mult cu cît meciurile de la Atena și de la Lausanne prezintă date concrete diferite față de Londra.

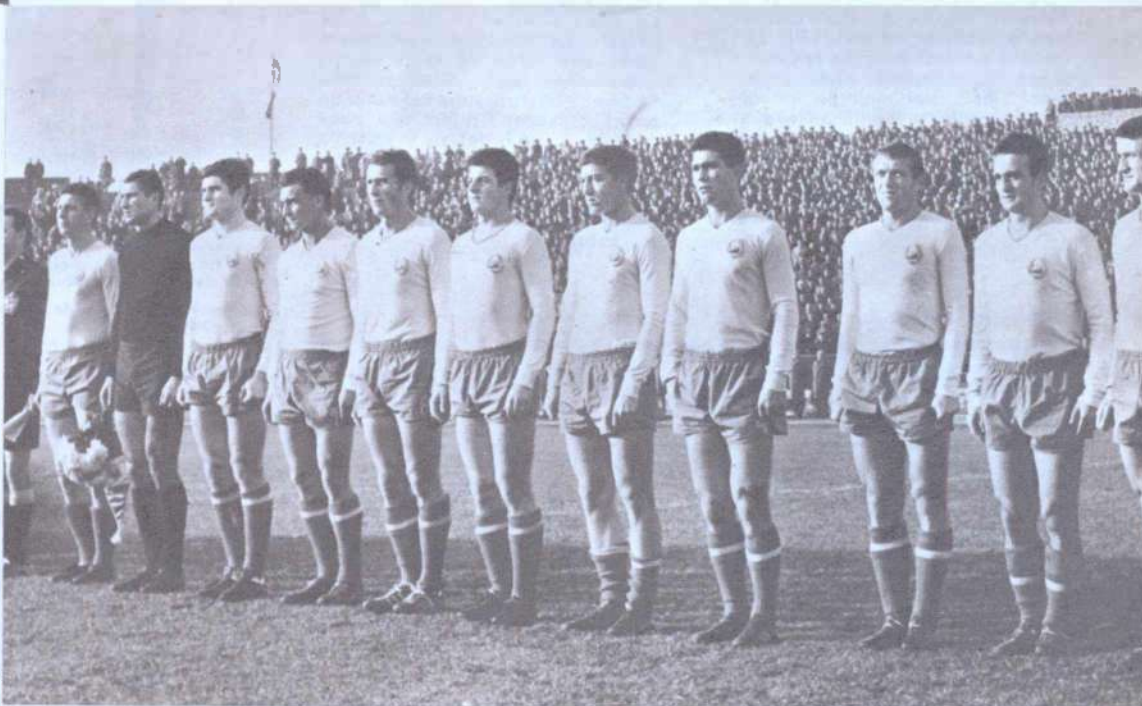
Cum se va soluționa această dilemă?

În ceea ce mă privește, prima variantă mi se pare seducătoare, dar, nu e mai puțin adevărat, ar fi și mai frumos dacă «revolta» unui Coman, Dumitru Nicolae, Dan, Mocanu, Ghergheli, Năsturescu, Dobrin și a altora ar impune prin ambiție și neastîmpăr politica «porților deschise».

VIS DE TINERETE...

Peste bătălia «pentru un loc sub soare» pe care o vor declanșa, desigur, jucătorii, rolul decisiv în această «primăvară a speranțelor noastre» revine antrenorilor de club. A venit, în sfîrșit, momentul «mării cînturii». Bazil Marian și Dumitrescu III au dat echipei naționale de pe Wembley 7 jucători din 11. Întîmplător ei vor fi, cred, și protagoniștii returului. Nimeni nu pledează pentru stingerea motoarelor în campionat în vederea compresării celor ale echipei naționale. Ar fi și împotriva ideii fecunde care dă drept de suveranitate campionatului. Dar, nu e mai puțin adevărat, un titlu de campion 1969 pe fondul pașaportului pentru Mexic capătă o forță și o strălucire infinite mai mari. Concluzia e simplă: Bazil Marian, Dumitrescu III și toți ceilalți furnizori ai echipei naționale trebuie să se simtă angajați cu două norme în această primăvară fierbinte. Ei trebuie să fie, cu alte cuvinte, primele ajutoare ale lui Angelo Niculescu, antrenorul de pe Wembley. Ar fi, la urma urmelor, împlinirea unui vis de tinerețe. Bazil Marian și Dumitrescu III se numără printre eroii fotbalului nostru lipsit de o mare istorie. Bazil a jucat în echipa care a pierdut contra Albaniei, la București, cu 0-1, și contra Germaniei, la Beuthen, cu 0-7. «Coco» Dumitrescu pipăie, și el, din cînd în cînd, cicatricea celor 9 goluri primite cîndva la Budapesta. Amîndoi, și nu numai ei, au astăzi marele prilej al regenerării, prin reacția refuțată, dacă vreți, a unei tinereți pierdute...

Ioan CHIRILĂ

ECHIPA ROMÂNIEI din meciul cu R.D. Germană, Berlin, 0-1. Un singur jucător din cei 11 ai fotografiei a jucat și pe Wembley. Este vorba de Sătmăreanu. Comentariile pot fi infinite...

BALLABIO e optimist, dar...

Echipa Elveției, într-o formulă posibilă pentru jocul cu România, de la Lausanne. De la stânga la dreapta: Tacchella, Greb, Dürr, Michaud, Odermatt, Reimseler, Künzli, Pirmin-Stierli, Winiger, Kühn, Quentin.

Propas la Zürich, în drum spre Londra. Ballabio, Künzli, Tacchella, ziaristii și mulți alții vor să știe ce vom face pe Wembley. Vor, cu alte cuvinte, să prindă, cu o clipă mai devreme, firul grupei pentru Mexic.

După meciul Grecia-Portugalia de la Atena (4-2), Ballabio a exclamat: «Sintem calificați!», dar lumea fotbalului elvețian e mai circumspectă decât fostul portar al naționalei.

Pe ce se bazează Ballabio, și nu numai el? Pe punctul sau pe punctele de la Lisabona. Pe faptul că Elveția joacă în general mai bine la Coluna acasă. (Adevărul e că elvețienii mizează, însă, mai mult pe jocurile noastre mediocre în «oficiialele» susținute în deplasare. Și mizează, totodată, pe tinerețea echipei lor pentru primăvara care vine).

Am stat de vorbă la Zürich despre meciul pierdut cu 0-2 la București.

Toți sînt în admirația mișcării în teren a echipei noastre, dar, în egală măsură, toți acuză lipsa forței de șut a atacanților noștri.

Vorbind despre șansele în grupa noastră, doi dintre comentatorii elvețieni de fotbal (Waldo Hottiger și Mario Widmer) recunosc că perspectivele «echipei cantoanelor» în Grecia sînt reduse și nu atât prin prisma celui 4-2 cu Portugalia la Atena, cît prin prisma excelentului joc al grecilor în Elveția, soldat cu un dificil 1-0 pentru gazde, după ce Sideris și Papaioanou au avut multe posibilități de răsturnare a scorului. În schimb, ei întăresc ideea că Elveția poate cîștiga cel puțin un punct la Lisabona, punct care, după părerea lor, va fi decisiv în «bătălia grupei». Pentru toți iubitorii de fotbal din Elveția, ziua de 16 aprilie este înscrisă cu roșu în calendar. «La 16 aprilie — spune Ballabio — vom ști totul».

Într-adevăr, la 16 aprilie se joacă un foarte aprig meci prin corespondență Atena-Lisabona. (Grecia — România și Portugalia — Elveția). În acea zi, toate cele patru echipe își joacă, în fond, cartea. O carte simplă, care, în fotbalul modern, înseamnă goana după MARELE punct în deplasare.

Realitatea e că toate cele patru echipe ale grupei noastre au șanse egale. Waldo Hottiger spunea, mai în glumă, mai în serios, că pînă la urmă, cei care vor reveni cu sombrero din Mexic vor fi grecii.

Peste incertitudinile firești ale unei grupe preliminare, aș atrage atenția asupra faptului că, așa cum elvețienii au început să mizeze poate prea mult pe «tradiția jocurilor bune la Lisabona», tot așa și noi ne cam liniștim cu gîndul că n-am pierdut niciodată cu Grecia. Și asta cu atât mai mult cu cît data de 16 aprilie apare, dacă nu hotărîtoare, în orice caz foarte importantă pentru viitorul celor patru echipe din grupa Eusebio. În momentul de față, Elveția și România par să intre în categoria echipelor de mijloc. Portugalia ar reprezenta declinul, iar Grecia — ascensiunea.

Care va fi deznodămîntul?

Totul e să nu exagerăm declinul Portugaliei, să nu minimalizăm ascensiunea fotbalului grecesc și să acceptăm ideea că grupa noastră își va cunoaște cîștigătoarea abia după fluierul final al ultimului meci.

Opinia publică fotbalistică elvețiană e încîntată de acel 1-1 obținut de fotbaliștii noștri la Londra. Ea speră că acest 1-1 va avea pentru noi efectul unui cîntec de sirenă. Iată de ce ar fi bine să ne înfundăm urechile cu căeră, precum Ulise, pentru a putea să ducem lupta pînă la capăt.

I. CH.

O fotografie de anticipație după C.M. 1970? Nu! Aceste sombrero au fost achiziționate în decursul ultimului turneu al Elveției în Mexic.

Angajament total la antrenament. În prim plan: Dürr și Blättler. În planul secund — Odermatt.

Derbiul Lausanne—Zürich. În duel, Künzli și portarul «londonez» Elsener.

Am fost la Ion Ionescu, la Aachen, sau, cum scrie «France-football», Aix la Chapelle, în amintirea lui Carol cel Mare.

Poate că n-am ales momentul cel mai potrivit pentru o vizită — Ionescu era încă nerefăcut și, deci, afectat, după o dublă accidentare — dar, chiar de la primul contact, am simțit că Puiu e bucurat de oaspeți.

Fostul nostru internațional (și... executor al Rapidului) locuiește pe Adalbert Steinweg, la numărul 99. Cutia sa poștală este primul semn al popularității lui Puiu în Aachen. El primește 25—30 de scrisori pe zi, cifre verificate în cele două dimineți petrecute la Aachen. Puiu rezolvă corespondența pentru România, în timp ce unul dintre suporterii săi germani se ocupă de corespondența «loco». În paranteză fie spus, Ion Ionescu a făcut mari progrese în materie de limba germană, el având un sparring-partener de talent în persoana soției sale, Pia, fostă jucătoare de baschet a Rapidului și care, în numai două luni de practică, excelează printr-o mai mare spontaneitate.

Și acum, despre fotbal. La început a fost ascensiunea, materializată prin 14 meciuri în Bundesliga, două selecții în echipa vest-germană o săptămână, câteva natări cu 4, una su superlativul 5 și acele articole elogiase din «Kickers», în care scandările «Io-nes-cu!» reveneau ca un leitmotiv. Apoi a venit accidentul, a cărui gravitate a fost constatată și de doctorul Tamescu, la Liège. În zilele vizitei noastre, Puiu a dus o grea luptă de recuperare, supunându-se unor antrenamente individuale de o rigoare... profesionistă și unui regim de viață concretizat printr-o alimentație de... grevist al foamei, în ciuda nenumăratelor tentații ale mesei oferite oaspeților.

Pentru cititorii revistei noastre, am să reproduc un fragment din nenumăratele convorbiri purtate cu Ion Ionescu la Aachen.

Ion Ionescu în luptă cu cei mai aspri fundași din lume.

La AACHEN, cu Ion Ionescu

Ion Ionescu și bunul său prieten Nichi Dumitriu, pe vremea când reprezentau marea forță a Rapidului.

— Ce impresie îți oferă fotbalul vest-german?
— Impresia cea mai puternică este organizarea lui formidabilă, bazată, desigur, pe alte coordonate, pe profesionalism. De aici forța contractului, care obligă «la sine» atât clubul cât și jucătorul. Fiecare știe precis ce are de dat și ce are de primit. Această organizare se extinde, de altfel, asupra întregului organism al fotbalului. De pildă, un jucător care a comis un act nesportiv pe teren știe cu precizie pedeapsa pe care o va primi, și asta mult înainte de convocarea comisiei de disciplină. Iar această lege dură îl stăpânește deopatrivă și pe faimosul Beckenbauer și pe cel mai obscur fotbalist al ligilor inferioare.

— Cum trăiesc jucătorii?
— Din leafă nu poate trăi nimeni. Premiile de victorie sînt cele care le asigură existența. De aici și goana nebună după mai bine.

— Cum se lucrează la antrenamente?
— Despre seriozitatea lucrului nu cred că e cazul să mai insist. Aș vrea să spun, însă, că antrenorul este stăpînul absolut al antrenamentului. El stabilește cantitatea și calitatea lucrului. Pentru că pe jucătorii săi nimeni nu-i poate cunoaște mai bine...

— Cum li privești pe fotbalisții noștri prin prizma experienței de aici?
— Cunosc cel puțin 10 jucători români care — păzind regulile aspre ale fotbalului — ar face față cerințelor. Printre ei, în primul rînd cei care știu să stea ferm pe picioare. Jucătorii de forță.

— Cu alte cuvinte, Nichi Dumitriu n-ar putea...
— Ba da. Nichi ar fi marea excepție. Pentru că Nichi gîndește cu o ușură fără pereche. Dacă l-aș fi avut pe Nichi lîngă mine, toate ușile s-ar fi deschis ca-n basmele germane.

— Cînd speră să reintri?
— Peste 2—3 etape. (Convorbirea noastră a avut loc la 19 ianuarie). După care sper să citesc în «Sportul», pînă la vară, «Ionescu a jucat și de data asta».

— Ce se aude cu școala de antrenori?
— La toamnă, cînd sînt convinși că voi vorbi bine germana, voi începe cursurile cunoscutei școli din Köln.
— Ce să transmit acasă?

— 1—0 pentru noi la Atena! Iar lui Nichi, să-l înțînesc cît mai repede. Vreau să-l văd jucîndu-se cu chibriturile, vreau să-l aud glumind. În fond, de Nichi mă leagă cei mai frumoși ani ai vieții mele de fotbalist...

În tren, spre Frankfurt, am văzut scris, pe un geam aburit, «IO-NES-CU!». Scrisese, de fapt, aproape inconștient, semnatarul acestor rînduri, urînd succes jucătorului român care are curajul să se arunce în «tranzeele» celor mai aspri fundași din lume.

Ioan CHIRILĂ

Cuplul Pia și Ion Ionescu.

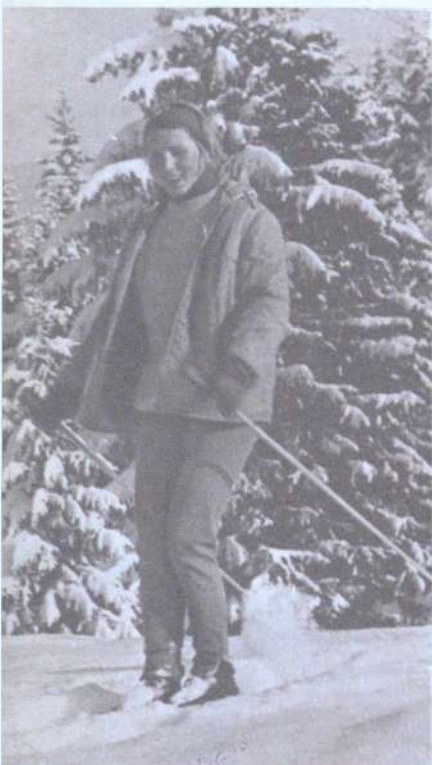
Alemannia Aachen. X = Ionescu.

DISPUTĂ ÎN... ALB

E frig la munte? Cu ajutorul fotografiei alăturate încercăm să vă convingem că nu. Mai ales când ești tânăr și ai poftă de joacă. După cum puteți vedea, o bătaie cu zăpadă în costum de... litoral este pe cât de distractivă, pe atât de spectaculoasă pentru noi, cei care o privim stînd lingă calorifer. Ce ați spune dacă la sfîrșitul săptămînii ați schimba rolurile și, din spectatori, ați deveni eroii unei astfel de bătălii? Vă asigurăm că va fi și pe placul dumneavoastră. Drum bun!

CAMPIOANA PE SCHIURI

Campionă da, însă nu la schi. Este vorba de tînăra noastră performeră Serafina Moritz, campioană europeană de juniori la aruncarea suliței. Urmașa Mihaelei Peneș și-a petrecut vacanța la munte, unde a primit și primele lecții de schi, oferindu-i un subiect de «magazin» colaboratorului nostru Petre Nagy.

AMINTIRI DIN VACANȚĂ

Demult s-a terminat vacanța de iarnă. A trecut, însă, atît de repede, încît elevilor li s-a părut că nici nu a fost. Și cum să nu fie așa, cînd posibilitățile de recreere și distracție erau nenumărate. Unde mai pui și potopul de zăpadă și gerul care au făcut gheața patinoarelor ca oglindă! Acum ne gîndim la vacanța de primăvară. Dar pînă atunci vom mai avea destule ocazii să ne înghețe nasurile și urechile și să ne amintim de frumosul carnaval pe gheață al elevilor, care a avut loc la patinoarul Floreasca, carnaval de la care vă prezentăm imaginea alăturată.

FRĂȚII MOIȘ

Elenei i-a plăcut patinajul artistic. S-a dedicat acestuia și strădaniile ei au fost încununate de o suită de titluri de campioană națională. Lui Aurel i-a plăcut hocheiul. Pasiunea pentru sportul cu puc l-a ajutat să-și desăvîrșească pregătirea, astfel încît astăzi se numără printre componenții reprezentativei țării. Elena și Aurel Moîș sînt frați și fiecare în parte este mîndru de isprăvile în sport ale celuiilalt.

„ADVERSARELE“ LIEI

Lia Manoliu, campioana olimpică din Mexic, are... musafiri chiar și atunci când stă singură acasă. Cu puțină imaginație, campioana noastră improvizează imediat o discuție intimă cu cele mai puternice adversare întâlnite în marile concursuri internaționale. Le... așează frumos pe un singur fotoliu și lăsa friu liber amintirilor. Pentru ea, fiecare dintre aceste tricouri reprezintă o față cu care s-a întrecut pentru un loc pe podium. Și cine știe câte trucouri ale ei, aflate peste mări și țări, nu-i țin locul în după-amiezele de reverie ale altor specialiste în aruncarea discului...

PE MALURILE BOSFORULUI

Iată o figură binecunoscută tuturor iubitorilor fotbalului din țara noastră: internaționalul Nelu Nunweiller. Fostul fundaș central al echipei Dinamo București joacă acum în echipa clubului Fenerbache din Istanbul. Bănuind că simpatizanții fotbalistului dinamovist așteaptă vești despre Nelu cu aceeași nerăbdare cu care așteaptă și rapidiștii de la Puiu Ionescu, le oferim această imagine: Nelu Nunweiller împreună cu soția pe malurile Bosforului.

PASIUNEA NR. 2

Fotbalistului Mircea Petescu de la U.T.A. îi place să joace popice, bineînțeles când nu poate juca fotbal. Colegii care s-au încumetat să-l înfrunte susțin că este un adversar periculos chiar și pentru... Ion Micoroiu, campionul popicarilor noștri. Scurtînd mult din... coada vulpii, Petescu (în fotografie) a mărturisit că popicele îl distrează și îl ajută doar să-și mențină buna pregătire fizică. L-am crezut.

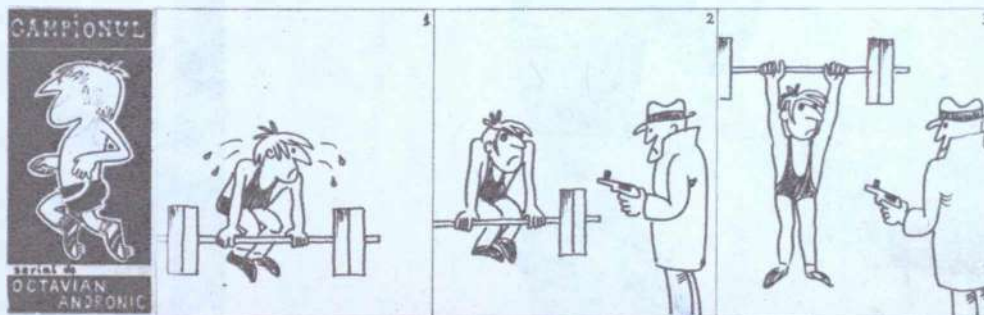
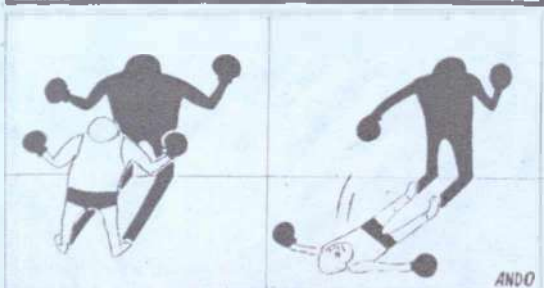
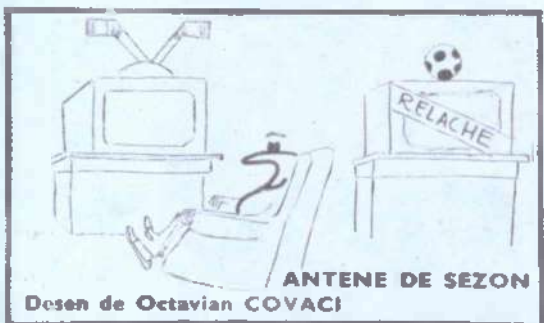

PUMNII LUI JIM

După cum se știe, boxul profesionist are în era actuală trei campioni mondiali în categoria grea: unul autentic — Cassius Clay — și doi — Joe Frazier și Jim Ellis — recunoscuți, primul de W.B.A. și al doilea de către Comisia statului New York și alte două organizații apartinînd din Statele Unite. O luptă decisivă pentru succesiunea la tronul campionatului autentic se va da în sfîrșitul lunii martie, cînd Frazier și Ellis se vor întâlni la Madison Square Garden din New York. Pînă atunci, conform tradiției, fiecare își face reclamă. Iată-i aici pe Jim Ellis prezentîndu-și pumnii cu care speră să-l doboare pe Frazier.

VERA ÎN ACTUALITATE

Celebra gimnastă cehoslovacă Vera Ceaslavska-Odlozil își continuă pregătirile, în ciuda celor care susțineau că după J.O. din Mexic multipla campioană olimpică va renunța la activitatea competițională. Iată-o din nou dansînd cu grație și siguranță pe birnă, invitîndu-le astfel la o pregătire foarte serioasă pe toate gimnastele care vor s-o învingă.

«RUGBI» — premiul 1
Fery Deak

La «startul» concursului de fotografii, organizat de revista noastră, s-au înscris numeroși fotoreporteri profesioniști și amatori din Capitală și din țară. «Finisul» a aparținut unui clujean, care a făcut dovada unei «pregătiri multilaterale» excelente. Dar iată «podiumul»: **FERY DEAK** — Cluj (premiul 1 — 1 500 lei); **TEODOR ROIBU** — București (premiul 2 — 1 000 lei); **VIOREL RABA** — București (premiul 3 — 500 lei).

Următorilor cinci concurenți, care au «sosit» în același «timp», le-au fost acordate mențiuni (fiecare de 200 lei): **F. DINU** — Cluj, **ION MATEI** — Sinaia, **OCTAV RĂDULESCU** — București, **ION CUCU** — București și **ȘTEFAN VILIDAR** — Oradea (fotografiile vor fi publicate în numărul viitor al revistei).

Lucrarea care i-a asigurat medalia de aur clujeanului Deak este intitulată «RUGBI». Așadar, sportul cu balonul oval și-a dovedit și prin prisma fotografiei incontestabila-i frumusețe.

Și zcum, pregătiți aparatele. Faceți cât mai multe fotografii de sport. În perspectivă, un nou concurs.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII

AL REVISTEI „SPORT“

«MICUL GIMNAST»
premiul 2 — Teodor Roibu

SPORT

«VOM FI CA TINE, GRUIA» — premiul 3 — Viorel Raba

SEZONUL
SPORTURILOR
DE IARNĂ ESTE
ÎN ACTUALITATE

cumpărați din timp
pentru completarea
echipamentului dv.

ÎN TOATE MAGAZINELE DE SPECIALITATE — UN BOGAT SORTIMENT DE:

- PULOVERE PENTRU SCHI ȘI PATINAJ
- TRENINGURI DIN BUMBAC ȘI FIRE SUPRAELASTICE
- PANTALONI PENTRU SCHI
- BOCANCI PENTRU SCHI — MODELE «POIANA», «CAMPION», etc.
- GHETE PENTRU PATINAJ
- SACI PENTRU SPATE ȘI GENȚI DE VOIAJ

SPORT

LEI 2,50

WEMBLEY, 1969. ECHIPA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI CARE A «REMIZAT» CU ANGLIA, CAMPIONA MONDIALĂ.

În picioare: GORNEA, SĂTMĂREANU, BOC, DELEANU, ANCA, DINU. Jos: DEMBROVSCHI, DOMIDE, DUMITRACHE, NUNWEILLER VI, LUCESCU (căpitanul echipei).

În paginile 12-13. POST SCRIPTUM LONDONEZ de la redactorul nostru prezent la Londra.